

HLUBOKO MEZI KAMENÍM

Letní vedra přišla náhle. Siri a matka se šly vykoupat. Stál jsem u okna v obývacím pokoji a civěl ven. Holčičky seděly na zídce, na skákání gummy bylo moc velké horko. V obývacím pokoji panovalo takové dusno, že jsem měl potíže se vůbec nadechnout. Vzduch byl strašně suchý, cítil jsem to na očích. Když jsem se nesoustředil na jejich pohyb, byly jako přilepené.

Siri a matka se vrátily z pláže. Ležel jsem na pohovce a z přemíry spánku mě bolela hlava. Matka se mě zeptala, jestli nechci grilovat. Dnes ne, odpověděl jsem. Šla k mrazáku a vytáhla z něj rybu, kterou místo toho usmažila k večeři. Silně to tam páchlo ještě dlouho poté, co jsme dojedli.

Slunce se začalo barvit do červena, ale horko neustupovalo. Siri zapnula televizi, což mou bolest hlavy ještě zesílilo. Matka přinesla zmrzlinu. Jedli jsme spolu. My tři.

Potom se mě matka zeptala, zda by se mnou mohla na chvíli mluvit. Šel jsem s ní do kuchyně. Zavřela dveře. Siri zůstala v obývacím pokoji a dál se dívala na televizi. Matka držela v ruce obálku a otázala se, jestli bych ji nezanesl otcí. Proč za ním nezajdeš sama? Odpověděla, že bych měl

pochopit, jak je to pro ni těžké. Proč to nepošleš poštou? Je to důležitý dopis, pronesla. Chtěla, abych si s otcem promluvil o tom, co v dopise stojí. A co tam stojí? Řekla, že bude nejlepší, když si to nejdřív přečte otec. Že mi to pak sám vysvětlí. A že rozhodnutí je na něm. Jaké rozhodnutí? zeptal jsem se znovu. Odpověděla, že myslí na Siri a na mě. Ale o čem má otec rozhodnout? Posadila se na kraj židle a pomalu přejížděla prsty po hraně obálky. Můžeš si s ním promluvit sama. Řekla, že to pro ni není lehké a že jsem dost velký na to, abych to už pochopil. Myslela na Siri a na mě.

Během našeho rozhovoru zazvonil telefon. Byl to Stian, který chtěl vědět, jestli se stavím. Ještě uvidím, řekl jsem. Stian bydlel blízko otce. Než jsem si obul boty a vyklouzl ven, seděl jsem chvíli na schodech. Dopis jsem měl v zadní kapse kalhot.

V půl osmé bylo stále ještě vedro jako na poušti. Už jsem toužil po dešti, po tom pocitu, kdy mi první kapky smáčí tričko. Nebo alespoň po slabém větříku, ale necítil jsem nic. Vůbec nic.

Šel jsem kolem školy. Dvůr zel prázdnotou. Hlava mě bolela tak silně, že jsem se musel posadit na lavičku a chvíli si odpočinout. Byl to zvláštní pocit, sedět tak sám, bez ostatních, bez mluvení a smíchu. V rohu ležela vybledlá rukavice z loňské zimy. Všude vládlo ticho. Neviděl jsem živou duši, ani ptáčka jsem neslyšel. Školní budova se teď při západu slunce zbarvila do zvláštního odstínu. Uvnitř za zdí byla třída. V ní tabule a houba. Vybavil se mi ten pocit drsného povrchu křídý na prstech, když jsem stál před tabulí a křída se mi lepila na vlhké ruce. Tady jsem skončil. Na podzim bych měl začít studovat na gymnáziu. Už nikdy nebudu Stianovi během hodiny posílat papírky se vzkazy nebo civět na auta učitelů zaparkovaná před školou. Neměl jsem tušení, co mě čeká.